

OBUĆ SIĘ (6) *vb pf*

się (3), sie (3).

o jasne.

[*inf* obuć się.] ◊ *fut* 3 sg obuje się (1). ◊ *praet* 2 sg -ś się obuł (1). ◊ 3 sg *m* obuł się (1). ◊ *imp* 2 sg obuj się (1). ◊ *con* 3 pl *m pers* by się obuli (1). ◊ *part praet act* obuwszy się (1).

Sł stp s.v. obuć, Cn brak, Linde XVI w. s.v. obuć.

1. Włożyć sobie na nogi obuwie; *calceare se Vulg* (5) : było przykázáno w ftary^m zákonie/ aby to iagnię iedziono/ obuwlfy fie/ łtoiątz/ dzierzätz [!] kije w rękú/ iakoby mieli natychmiáft precz biežetz. *OpecŻyw* 90v.

Zwroty: »obuć się w boty, w skornie, w trzewiki« = *calceari sandaliis Vulg* [*szyk* 2:1] (1:1:1): Fortuná gdy pochlebuie/ Iuż pewnego więźniá czuie/ Ktorem by Máłpá kugluie/ Kiedy fie w boty obuie. *RejZwierc* 232v; *WerGość* 223; *WujNT Mar* 6/9.

»obuć się w ubranie« (1): rzekł Angioł do niego: Opáłz fie á obuy fie w vbranie twoie [*Praecingere et calcea te caligas tuas.*]. *Leop Act* 12/8.

[*Przen*:

Zwrot: »konwią się obuć« = *upić się*: Plufkwy/ ogniem z ciány dołay/ A do kárczmy ie wywołay. Chłop da pokoy bo nie czuie/ Konwią fie dobrze obuie. *BielawMysł Ev.*]

2. *Przebrać się za kogoś, udawać kogoś [w kogo]* (1) :

W przeciwstawieniu: »obuć się ... wyzuć się« (1): przeto iákoś fię wfkok w Skárbká obuł, Ták fię zás z Skárbká wyzuy. *CiekPotr* 74.

Formacje współrdzenne cf OBUĆ.